

Angela Sommer-Bodenburg

Amelie Glienke illustratsioonid

VÄIKE VAMPIIR

Saksa keelest tõlkinud Teele Teder

PEGASUS

Autor: ANGELA SOMMER-BODENBURG
<http://www.AngelaSommer-Bodenburg.com>

Originaal:
DER KLEINE VAMPIR (vol. 1)

Toimetanud Óie Ristioja
Küljendanud Ivi Piibelet

© Rowohlt Taschenbuch Verlag GmbH,
Reinbek bei Hamburg, 1979

Tõlge eesti keelde © Teele Teder ja Kirjastus Pegasus, 2017

ISBN 978-9949-620-25-8 (trükis)
ISBN 978-9949-620-26-5 (e-pub)

Trükitud Tallinna Raamatutrükikojas

pegasus.ee

*Raamat on pühendatud Burghardt Bodenburgile,
kellest tema rabedate hammaste tõttu poleks iial vampiiri saanud,
samuti Katjale, kes oskab vahvasti hüüda „Kõtt, vampiir!” –
ja üldse kõigile, kes loevad vampiirilugusid
sama meelsasti kui mina!*

Angela Sommer-Bodenburg

Olend aknal

Oli laupäev, vanemate väljaskäimise õhtu.

„Kuhu te siis täna lähete?” tahtis Anton pärastlõunal teada, kui ema vannitoas juukseid lokitangidega rulli keeras.

„Ah,” vastas ema, „kõigepealt läheme sööma ja siis võib-olla tantsima.”

„Miks võib-olla?” küsis Anton.

„Me ei tea veel täpselt,” kostis ema. „On see sinu jaoks nii tähtis?”

„Ei,” pomises Anton. Ta poleks parema meelega tunnistanud, et tahtis kell 11 algavat krimkat vaadata. Aga emal oli juba tekkinud kahtlus.

„Anton,” lausus ta ja pööras end nii, et võis pojale otse silma vaadata, „sa ei kavatse ometi hakata telekat vaatama?”

„Aga ema,” hüüdis Anton, „kust sa seda võtad?”

Õnneks oli ema tähelepanu koondunud taas juuste keermisele ümber tangide, nii ei saanud ta näha, kuidas poisi nägu punaseks läks.

„Võib-olla läheme ka kinno,” sõnas ema, „igatahes ei jõua me tagasi enne südaööd.”

Vahepeal oli saabunud õhtu ja Anton oli üksinda korteris. Ta istus voodil, pidžaama seljas, tekk lõuani tõmmatud ja luges „Kogu tõde Frankensteinist”. Lugu leidis aset laadal. Mustas voogavas mantlis mees oli just lavale astunud, et koletise saabumisest teada anda. Siis helises äratuskell.

Segamisest häiritud Anton heitis pilgu kellale. Oih! Peaaegu üksteist! Viimane aeg telekas sisse lülitada!

Anton kargas voodist üles ja vajutas puldi sisselülitusnuppu. Seejärel ronis tagasi teki alla ja ootas, kuni pilt aegamööda ette tuli. Aga seal jooksis veel spordiprogramm. Toas valitses tume hämarus. Seinale kleebitud postril vedas King Kong näole jubeda grimassi, mis Antoni meeleoluga sobis: ta tundis end segase ja metsikuna nagu ainus ellujäänud merehädaline, kelle laev on kannibalidest asustatud Lõunamere saarel karile jooksnud. Voodist sai tema koobas, kus oli soe ja pehme ning kui ta vaid soovis, võis ta sinna peitu pugeda ja nähtamatuks muutuda. Koopa sissekäigu ees lebas hunnik toiduvaru, vaid tulivesi oli veel puudu. Anton mõtles igatsevalt külmkapis oleva õunamahlapudeli peale – aga sinna viis pikk tee läbi pimedade koridori! Kas ta peaks tagasi laevale ujuma, kõrvuti verejanuliste haidega, kes ainult ootasid uut ohvrit? Brrr! Aga kas merehädalised ei surnud pigem janusse kui nälga?

Seega asus ta teele. Ta vihkas koridori igavesti katkist lampi, mida keegi ära ei parandanud! Ta vihkas garderoobis rippuvaid mandleid, mis nägid välja nagu vees ujuvad laibad! Ja nüüd hirmutasid teda ka ema töötoas olevad jänestetopised, ehkki muidu meeldis talle nendega teisi ehmatada. Lõpuks jõudis poiss kööki. Ta võttis külmkapist pudeli õunamahla ja lõikas juustu küljest paksu viilaka. Sealjuures kuulatas ta hoolega, ega vahepeal pole krimka pihta hakanud. Ta kuulis naisehäält. Ilmselt diktor, kes filmi algusest teada andis. Anton pigistas pudeli kaenlasse ja tormas minema.

Ta ei jõudnud aga kuigi kaugele, sest juba esikus märkas ta äkitselt, et miski oli korrast ära. Ta jäi seisma ja kuulatas... ning korraga sai ta aru, milles asi oli: televiisori häält polnud enam kuulda! See võis tähendada vaid üht: keegi pidi olema tuppa hiilinud ja teleka välja lülitanud! Anton tundis, kuidas süda tema sees tegi jõnksu ja hakkas meeletult kloppima. Tal läks südame alt õõnsaks ja kurku tõusis klomp. Ta nägi vaimusilmas hirmsaid pilte pähetõmmatud sukkadega meestest, kes, noad ja püstolid käes, öösiti rõõvimise eesmärgil tühjadesse korteritesse tungisid ja tapsid kõik, kes nende teele ette jäid. Antonile turgatas pähe, et toa aken seisis lahti – sissetungija võis seega olla üle naabri rõdu sisse roninud.

Korraga käis praksatus: õunamahlapudel oli Antonil käest maha kukkunud ja veeres üle esiku, otse toaukse ette. Anton hoidis hinge kinni ja ootas... kuid midagi ei juhtunud. Kas ta kõigest kujutas seda ette? Aga miks siis telekas enam ei mänginud?

Ta tõstis pudeli üles ja avas ettevaatlikult oma toa ukse. Talle tõusis ninna kentsakas lõhn, roiskunud ja kopitanud nagu keldris ning selline, nagu oleks miski põlema läinud. Tuli see telekast? Ta tõmbas kähku stepsli seinast. Tõenäoliselt olid juhtmed läbi kärsanud.

Siis kuulis Anton imelikku naksumist, mis näis tulevat akna juurest. Korraks uskus ta end nägevat eesriide taga varju, mis heleda kuuvalguse taustal välja joonistus. Üliaeglaselt, jalad all pehmed nagu kaks vedelat makaroni, hiilis ta lähemale. Kentsakas lõhn muutus tugevamaks, tundus, nagu oleks keegi terve topsitäie tikke korraga ära põletanud.

Ka naksumine läks valjemaks. Äkki jäi Anton seisma nagu oleksid talle juured alla kasvanud – aknalaul, õhuvoolu käes lehviva kardina ees istus miski ja vaatas talle otsa. See nägi nii jube välja, et Anton arvas end surnult maha kukkuvat. Kaks väikest, verd täis valgunud silma välkusid kriitvalgest näost vastu, pulstunud juuksed langesid pikkade salkudena plekilise musta värvi keebi õlgadele. Hiiglaslik veripunane suu avanes ja sulgus ning sealjuures põrkasid kiiskavvalged ja pistodadena teravad hambad vastiku klõpsatuse saatel omavahel kokku. Antonil tõusid juuksed püsti ja veri jäi soontes seisma. See asi aknal oli hullem kui King Kong, hirmsam kui Frankenstein ja jubedam kui Dracula! See oli õudseim asi, mida Anton eales näinud oli!

Olevusele paistis Antoni surmahirmus värisemine nalja tegevat, sest nüüd vedas ta oma hiiglaslikule suule jõleda

irvituse, mis paljastas täielikult nõelaotstena teravad, kaugede välja ulatuvad silmahambad.

„Vampiir!” karjatas Anton.

Ning olevus vastas häälel, mis näis tulevat kõige sügavamast ja pimedamast maapõuest: „Jaa, vampiir!” Ja juba hüppas ta tuppa ning astus ukse ette. „Kas sa kardad?” küsis olevus.

Anton ei suutnud piuksugi teha.

„Päris hale vennike! Mitte kuigi väärtuslik, arvan ma.” Vampiir tunnistas teda metsikul pilgul. „Ja kus su vanemad on?”

„Ki-ki-kinos,” kokutas Anton.

„Nii-nii. Ja sinu isa, on ta terve? Hea veri?” Vampiir kihistas seejuures naerda ja Anton nägi kihvu kuupaistel välkumas. „Nagu sa kindlasti tead, toitume meie verest!”

„Mul on üsna vilets ve-veri,” pobises Anton, „pean alata ta-tablette võtma!”

„Sind vaesekest küll!” Vampiir astus Antonile sammu võrra lähemale. „On see tõsi?”

„Ära puuduta mind!” karjus Anton ja proovis kõrvale põigata. Ta põrkas otse voodi ees seisva kummikarude tuutu pihta, mispeale karukesed vaibale veeresid. Vampiir puhkes mürinal naerma. See kõlas kui kõuekõmin.

„Näe, kummikarud,” hüüdis ta ja muutus üsna õrnaks, „kui armas.” Ta võttis ühe karukese kätte. „Varem olid minul ka sellised,” pobises ta, „vanaema andis.”

Ta pistis kummikaru suhu ja näris seda mõnda aega. Äkki sülitas ta selle kõrge kaarega välja ning hakkas kohutaval kombel ägisema ja kõhima. Sealjuures laskis ka kuuldavale

kõige kohutavamaid needusi ja sajatusi. Anton kasutas võimalust, et kirjutuslaua taha peitu pugeda. Kuid kõhahoog oli vampiiri nii nõrgaks teinud, et ta vajus voodile ega liigutanud mitu minutit. Siis tõi ta oma rüü alt välja suure vereplekilise taskurätiku ning puhastas pikalt ja põhjalikult oma nina.

„Nii võib ainult minuga juhtuda,” ähkis ta, „kusjuures ema hoiatas mind selge sõnaga.”

„Mismoodi hoiatas?” päris Anton uudishimulikult. Kirjutuslaua taga tundis ta end juba oluliselt paremini.

Vampiir heitis talle tigeda pilgu. „Et vampiiril on tundlik magu, sa tobu! Maiustused on meie jaoks mürk.”

Antonil oli temast siiralt kahju. „Kas sa õunamahla kannatad?” tahtis poiss teada.

Vampiir laskis kuuldavale kohutava karjatuse. „Kas sa tahad mind ära mürgitada?” mõirgas ta.

„Palun vabandust,” lausus Anton arglikult. „Ma ainult mõtlesin.”

„Olgu peale.”

Ilmselt ei pannud vampiir seda talle pahaks. Õigupoolest täitsa kena vampiir, mõtles Anton, ehkki ta näeb nii jube välja. Igatahes oli poiss vampiire hulga hirmsamatena ette kujutanud.

„Oled sa juba vana?” küsis poiss.

„Igivana.”

„Aga sa oled ju minust palju väiksem.”

„No ja siis? Ma surin juba lapsena.”

„Ah soo.” Seda polnud Anton osanud oodata. „Ja oled sa juba – ma mõtlen, et on sul ka haud?”

Vampiir itsitas. „Sa võid ju külla tulla, kui sa tahad. Aga alles pärast päikeseloojangut. Päeval me magame.”

„Ma tean kõike,” hooples Anton. Lõpuks ometi sai ta näidata, mida kõike ta vampiiride kohta teadis. „Kui vampiirid päikese kätte lähevad, surevad nad ära. Sellepärast peavad nad öösiti kiirustama, et päikesetõusu ajaks taas hauas olla.”

„Tark poisiklutt,” märkis vampiir sapiselt.

„Ja kui tead, kus mõni vampiir lamab, peab talle puidust teiba südamesse torkama!” jätkas Anton.

Seda ta poleks pidanud ütleva, sest vampiir laskis kuuldavale läbilõikava mõirge ja tormas Antoni poole. Aga Anton oli kiirem. Välgukiirusel ronis ta kirjutuslaua alt läbi ja jooksis ukse poole, raevunud vampiir tihedalt kannul. Veidi enne ukсени jõudmist sai vampiir ta kätte.

Nüüd on kõik läbi, mõtles Anton, nüüd ta hammustab mind! Ta värises üle kogu keha. Vampiir seisis tema ees ja ahmis õhku. Tema hambad plaksusid jubedalt ning silmad hõõgusid nagu tulised söed. Ta võttis Antonil natist kinni ja raputas poissi.

„Kui sa veel üks kord teivast mainid,” kriiskas ta, „siis võid hakata testamenti tegema, mõistad?”

„Ja-jah,” kokutas Anton, „ma ei tahtnud sind üldsegi pahandada, kindlasti mitte.”

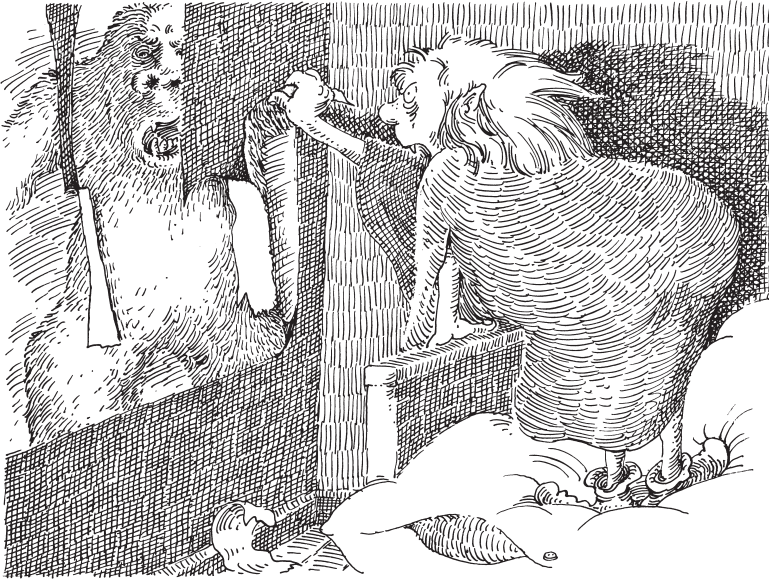
„Istu,” kamandas vampiir järsult. Anton kuuletus ning vampiir hakkas toas edasi-tagasi kõndima.

„Ja mis me nüüd sinuga peale hakkame?” karjus ta.

„Me võime plaate kuulata,” tegi Anton ettepaneku.

„Ei!” lõugas vampiir.

„Või lauamängu mängida.”

„Ei!!”

„Või näitan sulle oma postkaarte?”

„Ei, ei ja veel kord ei!”

„Siis ma küll ei tea,” sõnas Anton nõutult.

Vampiir oli King Kongi postri ette seisma jäänud. Tema suust pääses metsik karje. „Igavene ahv,” mõirgas ta, tõmbas pildi seinalt ja rebis tuhandeks tillukeseks tükiks.

„See on alatu,” protesteeris Anton, „minu lemmikposter.”

„Ja mis siis?” sisistas vampiir. Nüüd oli ta avastanud riulist King Kongi raamatud, mis lehekülje järel keskel löhki rebituna voodile lendlesid.

„Minu raamatud,” ulgus Anton, „kõik taskuraha eest ostetud.”

Äkitselt vampiir peatus. Tema näole ilmus rahulolev naeratus.

„Dracula...” luges ta poolihääli, „minu lemmikraamat!” Ta vaatas Antonit, silmad säramas. „Kas ma võin seda laenata?”

„Minugi poolest. Aga too tagasi, said aru?”

„Muidugi.” Ta toppis raamatu rahulolevalt oma keebi alla. „Muide, mis su nimi on?”

„Anton. Ja sinu?”

„Rüdiger.”

„Rüdiger?” Anton oleks äärepealt valjusti naerma pursanud, ent suutis end veel õigeaegselt tagasi hoida. Lõppude lõpuks ei tahtnud ta vampiiri uuesti vihale ajada.

„On see alles ilus nimi,” ütles ta.

„Arvad või?” küsis vampiir.

„Tõsiselt. Ja sobib sulle hästi.”

Vampiir nägi meelitatud välja. „Anton on ka ilus nimi.”

„Mina nii ei arva,” kostis Anton, „koolis teised alati naeravad. Aga minu isa nimi on ka Anton, kas tead.”

„Ah soo.”

„Minu vanaisa nimi oli samuti Anton. Nagu see mind huvitaks.”

„Õieti pidasin ma Rüdigeri seni alati lolliks nimeks,” lausus vampiir. „Aga sellega harjub.”

„Jah, sellega harjub,” ohkas Anton.

„Kuule, oled sa tihti üksi kodus?” küsis vampiir.

„Igal laupäeval.”

„Ja kas sa ei karda?”

„Kardan ikka.”

„Mina ka. Eriti pimedas,” seletas vampiir. „Minu isa ütleb alati: „Rüdiger, sa pole mitte vampiir, vaid jänespüks!””
Lapsed vaatasid teineteisele otsa ja naersid.

„Kas sinu isa on ka vampiir?” päris Anton.

„Muidugi!” vastas vampiir. „Mida sina siis arvasid?”

„Ja sinu ema ka?”

„Loomulikult. Ja minu õde, vend ja vanaema ja vanaisa ja onu ja tädi...”

„Appi!” hüüatas Anton, „kas terve pere?”

„Terve pere!” teatas vampiir uhkusega.

„Minu pere on täiesti tavaline,” sõnas Anton nukralt. „Isa töötab kontoris, ema on õpetaja, õdesid-vendi mul pole – võid endale ette kujutada, kui igav meie juures on.”

Vampiir vaatas teda kaastundlikult. „Meil on alati midagi teoksil.”

„Mis täpsemalt? Räägi juba!” Lõpuks ometi kuuleb ta ehtsat vampiirilugu!

„Hea küll,” sosistas vampiir. „See juhtus eelmisel talvel. Kas sa mäletad, kui külm tookord oli? – Niisiis, me ärkame, vastik päike on just loojunud. Mul on hirmus nälg ja ma tahan kirstukaant avada, aga see ei liigu! Ma trummeldan rusikatega vastu kaant, trambin seda jalgadega – ei midagi! Ja ma kuulen, kuidas minu sugulased haudades ümberringi samal kombel vaeva näevad. Ja kujuta ette: meil ei õnnestunud kaks ööd järjest kirstukaasi avada! Siis läks ilm lõpuks sulale ning me suutsime viimast jõudu kokku võttes kaaned purustada. Oleksime peaaegu nälga surnud! Aga see pole veel midagi võrreldes uue surnuaiavahiga. Tahad seda lugu ka kuulda?”

„Ikka!”

„Niisiis, see oli...” alustas vampiir, ent jäi siis äkki vait. „Kas sa ei kuule?” sosistas ta.

„Kuulen,” kostis Anton. Maja juurde sõitis auto, peatus. Autouksed paukusid. „Minu vanemad!” hüüatas Anton ehmunult.

Ühe hüppega oli vampiir aknalaual.

„Ja minu raamat?” küsis Anton. „Millal...?”

Aga vampiir oli juba oma keebi laiali laotanud ja hõljus minema, tume vari heleda kuusirbi taustal.

Anton tõmbas kähku kardina ette ja puges teki alla. Ta kuulis, kuidas korteriuks avanes ja isa ütles: „No näed, Helga. Kõik on rahulik.” Mõni sekund hiljem ta juba magas.

Vanemlik tarkus

Sel ööl nägi Anton und: ta oli üksi lõputul legendikul ja jooksis! Kuskil polnud jälgegi inimasustusest, ei ühtki tänavat, ei ainsatki teed, vaid paar jändrikku puud sirutasid oma kuivetonud oksid musta taeva poole. Tuha ja veerkividega kaetud maapinna sees haigutasid hiiglaslikud kraatrid. Kõikjal lebasid luud, suured helendavad luud ning nendest mööda joostes aimas Anton hirmujudinate saatel, milline saatus teda ees ootas!

Ja joostes tundis ta äkitselt, et miski oli hakanud talle järgnema. Miski, mille poole ta vaadatagi ei julgenud, oli tal kannul. Ähkides ja sisistades tuli see aina lähemale. Vaid

mõni meeter lahutas seda Antonist. Siis nägi poiss enda ees mägesid. Kui ta nendeni jõuaks, oleks ta päästetud!

Tema jälitaja õudne ähkimine muutus valjemaks. Juba tundis Anton koletise kuuma hingedõhku oma kuklas. Anton võttis veel kord kogu oma jõu kokku ja jooksis – ent asjata! Ta kukkus karjatades maha ja jäi, silmad kõvasti kinni pigistatud, liikumatult lamama. Nüüd – nüüd on ta koletisel käes.

„Tere, Anton,“ kuulis ta tuttavat, tuhmilt kärisevat häält. „Sa jooksed nii nagu oleks sul Kurat ise kannul.“ Järgnes kurisev, tuhmilt mürisev naer ja tõepoolest – see oli väike vampiir, kes Antoni kõrval kükitas. Tema tugevad valged hambad välkusid.

„Ja mina tahtsin sulle ainult uuest surnuaiavahist jutustada,“ naeris ta.

„Ah temast,“ kostis Anton ja kloppis häbelikult pükse tolmust puhtaks.

„Niisiis,“ alustas vampiir, „see juhtus reedel ja too reede oli just kolmeteistkümmes kuupäev!“ Kaugemale ta ei jõudnud, sest samal silmapilgul katkestas teda üks hääl.

„Anton, hommikust sööma!“ hüüdis isa.

„Jaa,“ pobises Anton uniselt.

„Mida te vampiiridest õieti arvate?“ küsis Anton hommikusöögilauas, ise parasjagu mett leivale määrades. Ehkki tundus, et ta oli pingsalt oma leivaviiluga ametis, jälgis poiss ometi tähelepanelikult oma vanemate nägusid. Esmalt vaheatasid need üllatunud pilke, siis muigasid. Nad ei võta mind

tõsiselt, mõtles Anton, kindlasti peavad mind lapsikuks!
Kui nad vaid teaks!

„Vampiirid,” lausus ema ja surus naeratuse alla, „kust sa selle peale tuled?”

„Ah, varem olid nad ju olemas.”

„Varem,” lausus isa, „siis uskusid inimesed igasuguseid hulle asju. Näiteks nõidu.”

„Nõidu!” kordas Anton põlglikult.

„Teised uskusid päkapikke, vaime, haldjaid,” lisas ema.

„Unustasite veel jõuluvana,” ütles Anton vihaseks ja liigutas lusikat tassis nii ägedalt, et laualinale pritsis kakaod.
„Aga üht ma teile ütlen: vampiiridega on sootuks teine lugu.”

„Ah nii?” küsis isa pilkavalt.

